

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbske njeđělske kopjeno

W Budyschinje

10. novembra 1935

Bauzen

21. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Čišt na Šebr. 10, 23—25.

„Džeržmy to pónacze teje nadžije a njemotajmy šo a njewopušćzmy šami šwoje šhromadženje, jako někotři wašnje maju“, tak napomina spišaczel lista na Šebrejskich jeho čitarjow, kiž běchu w strasche wotpadnycz wot kšescziananskeho pónacza a wot kšescziananskeho šhromadženja. Trjebamy tež my tajkeho dopominanja? Ach, strach wotpadnjenja haj wotpad wot kšescziananskeje wěry a wot kšescziananskeho šhromadženja je mjez nami wulki. Tožazny šu šo wot zyrk- wje wotwobročili a tožazny maja jenož šwjěrschne a šnadne šwišowanje š jeje pónacjom a wušnacjom, š kšescziananskim wašnjom a š Božej šlužbu. Šchtóž pak čže, tón móže hłóš Křystuškowny šlyšecz a pucž š šwjatnizy namaćacž. Tón Křes je mjes nami š wopokasanjom šwojeje hnadny a šwěrnosćze, š podawanjom šwojeho šłowa a žiwjenja. Jenož toho je nam trjeba, šo šo šwěru džeržimy š tomu, šchtóž je nam dowěrjene.

Džerž, šchtóž mašch:

twoje kšescziananske pónacze a twoje kšescziananske šhromadženje. Twoje kšescziananske pónacze. „Džeržmy to pónacze teje nadžije“, praji našch tekst. Kšescziananske pónacze je pónacze nadžije tu mjenowane. Haj, kšesczian njeje ženje bjes nadžije. Kšesczian nemóže a nješmě šadwělowacž, ma bohata nadžiju ša čžaz a wěčnosć. Bjes Křystuška — tak šhudži! Nicžo praweho wěđželi njebychmy wo njebjěšach a do njebjěš njebychmy šměli. Šalle tón, kiž je š njebjěš šchischoł a do njebjěš šchoł, tón wulki njebjěš hłóš na šemi je šwjatny kraj tam horjeka nam lubny, domjazny a šchisťupny ščinił se šwojim šłowom wo njebjěškim Wótzu, kiž je šwět tak lubował, šo je šwojeho jenicžkeho narodženeho šyna dał, se šwojim šlubjenjom: „Ša du tam, wam to měšto

šchisťotowacž“, se šwojim šadženjom š Wótza prawizy jako šmilny wušchšchi měšchnič, šchede wšchěm se šwojim čžerpjenjom a wumrěčjom, šches kotrež je nam nutškód do njebjěškeje šwjatnizy wudobnył a pucž do njeje wotewrił, šo nje- trjebamy se štyšćnosćju horje šhladowacž šwojeho hřěcha dla, ale š nadžiju a š džěčinskim dowěrjenjom. Wěšo Bože pišmo naš wuczi žyłu wulku šhutnosć našeho hřěcha pónacž a nabija hłuboše rany, přjedy hacž nam dawa šłodžecž měř Křystuškowny. Ale runje dofelž kšescziananske pónacze nam wotkrywa žyłu našchu bjesnadžijnosć, našchu šhudobu a nušu bjes Křystuška a nam počaže pomož, kotruž nam Bóh se šwojeje lubosćze šchisťotuje, šměmy žyłe wěštu nadžiju měč. Křystuška, šchisťowaneho a stanjeneho w žiwej wěry we wutrobje mějo prajišch: „Kotruž tež šam šwojeho Šsyna njeje šchepušćžil, ale je jeho ša naš wšchitkich podał; tak by wón tež njechal š nim wšchitko nam hnadnje dacž?“ Tak tebe ničžo džělicž njemóže wot lubosćze Křystuškoweje, niz žałosć, niz štyšćnosć, ani štrachota ani šmjercž. A tutoho pónacza a wušnacza dyrbjeli šo wostajicž? njedyrbjeli jo š žyłej šwojeje wutrobu křucze džeržecž? Ach, wy wbošny šašlepjeni nje- wěšćze, šchto šebi tak mało wažicze a šchto šazpěwacze, kiž šo njedžeržicze kšescziananskeho pónacza a nadžije, kotruž Křes podawa ša čžaz žiwjenja a wěčnosć. — Njeh hanjerjo šo prašcheja: Šdže je džěń jeho šchisťoda? Křesowny džěń šo bliži, šstup ša šstup, a š nim šud; š nim pak tež Křystuškowa křašnosć a našcha křašnosć, křašnosć wšchitkich tyč, kiž šu wěru džerželi. „Džeržmy to pónacze teje nadžije a njemotajmy šo, šchetož šwěrný je tón, kiž je to šlubil.“ Našcha nadžija ma dobre šažženje, Křystuška Jesuška, wo kotrymž pla- czi: „wčžera džěňka a tón šamny, kiž wón je, budže tež do wěčnosćze.“ Kiž je něhdy šchisťchoł, šchisťudže šašo, šwěrný je tón, kiž je to šlubil. Džerž, šchtóž mašch, twoju kšesczian- šku nadžiju.

A dżerż, shtož masch, tež twoje kšheszczijanske s hromadżenje. To je wěste, so nihto wobstajny a nje-khablaty a njemotany njewostanje w kšheszczijanskej wěrje a nadżiji, kiž so wotrjekuje kšheszczijanski s hromadżenjow a Božich kłůžbow, zyrkwje a Božeho kłowa. So njewopuszczimny „kamj kwoje s hromadżenje“, to so wot nař žada. We Božim domje staj naschej nořy pschezo sažo stajenej na saklad wěcznosće, ku knicžomne, hrěščne myśle, tež myśle dwěla a małowěry pschezo sažo psches ducze a dnyh Božeho Ducha wotdute. W Božim domje klyšo Bože kłowo kmy pschezo snowa wobtwjerdżeni w kšheszczijanskej wěrje, w kšheszczijanskim pōsnaczu a wusnaczu, w kšheszczijanskej nadżiji. Tohodla pschidź pschezo sažo a daj kłebi duschu pōkynicž na puczu žiwjenja. „Wjes wěry možno njeje, Bohu so spodobacž.“ — Dżakowano Bohu je cžrjōda tnyh, kiž so maja k Božej kłůžbje a k Božemu kłowu, wulka. Ale njeje tnyh, kiž so s daluja, wjazny? Masch-li wutrobu sa sbožo nascheho luda, sapocž se kwojimi se starym dobrym wařchnjom naschich kberškich wōtzow, so porjadnje kemschi kłodžicze a doma w Bibliji cžitacze. Pōmhacž i tym khablatnyh pschewinycž a hanjerjow, kiž so khwala kwojeho saprēcza Božeho doma, wucž so haubowacž. „Napominajmy so mjes kłobu“, wabi nasch tekst. Jako bratsja dyrbinny jedyn na druheho, kiž je i nami k kamjnej nadżiji a hnadže powołany, myšlicž. Cželna nusa, to wschitzy wěmy, žada naschu pomož, žada, so mamy wotewrjenu wutrobu a ruku: njedyrbi tež duchowna nusa, duchowny strach tnyh, kiž dzeja pucž s kaženja, nam duschu hnucž? „Kedžbuimny jedyn na druheho tak, so bychmy so wabili k lubosczi a k dobrym skutkam“, tak praji nasch tekst. Mjes wschitkimi dobrymi skutkami, kotrež dokonjamy a i kotrymž možemy kwoju wěru psched Bohom a cžlowjekami wopokasacž, steji pōdku wopny Božeje kłůžby, niz tak, so by ludžom s jawne bylo, so by pōbožny, niz tak, so swonka so s dasch psched ludžimi prawny bycž. Nē, stym cžzemy jenož kamj na so a jedyn na druheho kēdžowacž tak, so bychmy so wabili k lubosczi a k dobrym skutkam. Bože kłowo je tež dženka hišcže duch a žiwjenje a nihto njemōže na snutskownym cžlowjeku roscž a pschibowacž bjes Božeho Ducha, kiž nař pschezo sažo do kłubowoscze pokuty a k wyschinye wōkšewjenja psched Božim woblicžom wodži. — Nē, my nochzemy wopuszczicž nasche kšheszczijanske s hromadżenje, jako nēkotři wařchnje maja, nē, dżeržmy so k wěru kwojej macjerskej Lutherskej zyrkwi. Kaž macž je wona so k tebi mēla. Jako dżecžatko je tebe do kwojeju rukow wšala, je sahe tebe wjedla a wucžila po Božim kłowje, je tebe jako pacjerske dżecžo a potom waju jako mandželsteju na kwojatym mēscze zohnowala, napomina tebe, trošcituje, hdyž a hdyž sa nej žadašch, wucži tebe sbožnje wumrēcž. Tuž dżerż, shtož masch, dżerż twoje kšheszczijanske pōsnacze, twoje kšheszczijanske s hromadżenje. Samjeń.

Swjaty scženij Matej.

P. n. M. S.

(Pōtracžowanje.)

A možnosći jeho kłowow hišcže s acžisčcž jeho nadobneje parichony pschidźe. Sdyž wōn tak psched nimi stejesche, se kwojim milym woblicžom, i jažnymaj wocžomaj, i nutrynym synkom kwojeho kłowa, kiž psches te tnyhazy srosunliwje klincžesche, i wutrobnym kmlenjom nad kōdžej cžlowjeskej nusu, i cžimž wōn wschitkich sprōžnyh a wobcžezennyh k kłebi wabjesche, so jim wutroba horjesche a woni wo tym nēšto pntnychu, so w jeho wōkobje wēcžna luboscž kwojej ruzy sa

nimi wupšheszczera. Ale wōn tež hinašchi bycž možesche. Sdyž jemu njewěrnoscž, njesprawnošcž a njeschwarnoscž napschecžiwio stupi, tam možeschtaj jeho wocži wohen kpacč, tak so psched nim tšchepotachu. A ludakam, njesprawny, kamno hdyž jeho po s daczu pscheczelniwje na hoščzinu pscheproknchu, možesche wōn jim tak wōtrje wěrnoscž sa blidom mjes wocži prajicž, so saskobjeni hrožachu, so na nim wjecžicž.

Mjes jeho pōklycharjami hušto jeneho žlonika, i mjenom Matej, wohladamy. My njewěmy, hacž je Žerščezinski satojnik abo pschistajeny generalneho žlowneho najenka byl. Wōn pschidźe, kaž jemu kłůžba to dowoli. Jesuř, kotryž kwojim pōklycharjam kłubšcho do wutroby pohlada, hacž woni kłebi to myšlach, jeho derje wobkēdžbowasche a na klyščcžatymaj wocžomaj pntny, shtož so w jeho snutskownym stawasche. A wōn jeho we wocžomaj wobkhowa, hacž jeho hodžina bjesche.

A wona pschidźe, tamna hodžina, kotraž dyrbesche we žiwjenju Mateja tajke njewocžakane a wažne pschemēnenje pschinyesč. Wono bēsche najškerje po jeho hōrskim pōdowanju, potajkim w nalēczu, w mēřzu abo haprleji. Palmy pschi brjohach jēsora a w jahrodach mēsta Kapernauma schumjachu. Dokoło wokoło kerki kčžejachu a wodu kaž i cžetwjentym bantom wobdawachu. A daloko k poknozy so se knēhom pschikryta kłowa hory Hermon jako kłēborjany stoły do njesbjeř pōsbēhowasche.

Bēsche dżekawny džen. W mēscze bēsche wschitko pschi džele, rjemjeřnizny, pschekupny, robocženjo. Delefach pschi jēsorje žlowniza stejesche. Tam bēsche wulka cžisčcženja. W dolhich rynkach kamjele ležachu, kotrychž brēmjenja buchu wotkłodžene, so by so žlo woblicžiko; pschi kromje jēsora kopiza kōdžow stejesche a cžakasche, hacž bu žlo postajene a wotedate. Dale wonkach rybakojo se kwojimi cžokmami a druhe kōdže se ludžimi po k wētlinje płuwachu. Njedaloko žlownizny bēsche so njedžiwajo wschēdneho dnja cžrjōda ludu seschla, hdyž bē s hōnikla, so budže Jesuř dženka tam rēcžecž (Mark. 2, 13).

Matej dženka tam pschischoł njebē. Wōn mējesche kłůžbu. Wōn pschi kwojim blidže stejesche abo psched kwojimi brēmjenjami, pntasche, pruhowasche, licžesche, cžinjesche woblicžowanja. Nihto na nim widžal njeby, so jeho myśle kriedž džela k Jesuřej khwatachu, wo kotrymž wōn wēdžesche, so žyle blisko pschi jēsorje k ludej rēcži. Kaž radny by tam pōdla byl. Pschetož wot krotkeho cžaša tutōn Jesuř wschitko jeho pomyřlenje napjelnesche. Wschēdnje bēsche wōn widžal, so nēkotři rybakojo, Pēlr, Handrij, Jakub, Jan wschudže jeho pschewodžachu, hdyž kłuliz wōn kłodžesche. Ach, shtō by to tež mohł, tak kłebi pomyřli. Ale wo tym pola njeho žana rēcž bycž njemožesche. Wōn wschak klyšesche do tnyh njezyrkwinškich žlonikow, kotřiž buchu wot pobožnyh, kručze-zyrkwinškich farijskich sazpieni a kotrymž i pucža džechu kaž nječistym swērjakam. Wōn bēsche jenož wjekeły, so njemōžachu jemu wobaracž, na Jesuřa se wschēm ludom snajmjeńšcha nasdala pōklycharč. (Pōtracžowanje icžēhuje.)

Khrjebjanski Boži dom.

Nasch Boži dom, jednory a pēkny wōkriedž wny, wobdaty wot hrodu, sary a schule je sšhowana drohotnosć nascheje Khrjebje, kiž ma wschelakoreho rjaneho. Sdyž w juniju kstanije kčzeja, kotrež dokoło wokoło murje zyrkwineho namēsta, priedawšcheho kērchowa, steja, je cži, hdyž i matnymi wrotkami na kērchow stupišch, kaž by do sakulskaneho hrodu „Cžetwjeneje Kōžicžki“ pschischoł. Jenicžny niska „sazadžita

węza se kwojej tšechu kaž klobuť, na kotrejž so wjertawny pomalko i wětrom tam a žem wjerczitej, šbcha so psches shtomny strowjo puczowarja, kiž psches holu do Khrjebje khwata, strowjo won na pola, na kotrychž so wožadni prózuja, žebi i khuduschkeje role wudobnyč plodny.

Nasch Boži dom steji tam runje tajki, kajkiž je na prawym městnje a je runje tajki, kajkiž je, prawy sa naschu wožadnu. Kaž je žerbste burste kublo — tajke rny žerbste burste kubla wschať tu dženžnišchi džen žane wjazny njejšu — sawrjene a tať lohko nikomu njedowoli, do njeho pohladacz, tať steji tu nasch Boži dom, runjež droha nimo dže, w czichej šdalenoczi wot wscheho. Niz runje wulke woľna pušchczeja žwětlo do domu. Nutska je drje pschezo kaž trochu schmrčojte, kaž we wulkej jstwi naschich holanškich domow, tola pať so czi tam hnydom lubi a tam rad woštanješch. Žane wožebite wupyšchenje, — to so njeby i naschim khudym holanam hodžaťo! — tola pať tež nicžo, šchtož by kaňto jednory, pscheczelnawy saczišchcz. Něščto wožebite je, so je woľtańnišchczo tať dolhe; tola lóži Khrjebianskeho a Mikowškeho knježstwa wužadajchtej tajki twar; ale ja žym hušto saczul, so to dyrbi žple jednorje tať hncž. Pobožna cžesczownocž Eserbow dyrbi so runje w žwjatnizny Božej jewicž. Njeje to hluboťa symbolika, — njewošnamjenja to něščto hluboťe, hdyž psches tutón rum, kiž woľtať a wožadnu džeľi, móšť twari jenož Bože žklowo, jenož ewangelij Žesom Khrysta, kiž i woľtarja i wožadže klinczi, abo hdyž wožada tutón móšť twari, hdyž na wulkich žwjatnych dnjach abo pschi wožebitnych škladnocžach i woľtarnej pschichadža, položicz tam na Knjeľowny woľtať wopor žwojeho džaťa.

A by-li tuta žyrkej mēťa wyšoku i njeby žahazu wēžu, — a wono so powjeda, so dyrbjesche so psched 250 lětami wēža dwójny tať wyšoka a i wyšokej špizu natwaricz, — njeby tuta wēža žana wēža sa tutu žyrkej byla. Mēť je wēža niška a sažadžita a šdobom žylna a woborna, kaž něchtón, kiž je na holanškej jemi wotrošć, kiž tohodla njeje hobr, tola pať poľny žylnocze, kiž drje je i próžny poľnym džeľom holanškeho ratařja štulenny a njemóže hłowu runje tať jara wyšoko nožycz, tola pať kručze a žylnje korjeni w domjazej jemi a ju lubuje a i njej žkuschča i žykej wutrobu.

To je nascha žyrkej, kotraž dženža žwój radoštny džen žwjeczi. Psched 250 lětami natwarichu ju nam přjedownizny i kruteje nusny. 7. meje 1681 wotpali so škoro žyła wjež a i njej tehdomnišcha žyrkej a fara. Tuta žyrkej njebe tu dolho štaťa. Šakle 1625 bēchu ju natwarili, a bēchu ju tež kaž jena i wjertawlow so dženža hišchcze powjeda, w nušny twarili, — wožrjedž 30lētneje wójny. Přēni Boži dom mjenužny, wo kotrymž wēmn, bē tehdy dodžeržany; wón je tež na druhim městnje štať.

Wulke wopory je žebi natwarjenje žyrkwe, na kotrehož dotwarjenje psched 250 lětami dženža špominamy, wot wožadny žadaťo. 1683 bu šakožny šamjeň položenny; 11. novembra 1685 bu Boži dom požwjeczenny. Khronika nam wo tym powjeda:

„1685 . . . 11. novembra, na 21. njedželi po Eswj. Trojizny, bu nascha žyrkej, Bohu budž džať, požwjeczena. A tomu pschidže mnoho nadobnych knjesow a žonškich. Prošteho luda bē tu se žužodnych wšow telko, so jim njemóžemy nutska měštna dacž, a bu tajki wot šakožka šnowa natwarjenny Boži dom po wicžežnym knjesu „Žana Rudolphowa žyrkej“ pomjenowany — Johannis-Rudolphs-Kirche —. Pschisp.: Jan Rudolph pať njeje žadny žwjatny.“

Khrjebianski Boži dom.

Tola w šcžehowaznyh lětach mējesche so hišchcze tať něčotre džeľo štať. Šakle 1704 bušchtej Boži dom a wēža wobēlenej; „übertünchet“ tam steji, a tež šakwi štajichu šakle we tutym lēcže. A šakle 1711 bu klēťka dotwarjena, — woprawdžita debjenka, wumēške džeľo i šamjenja, na njej derje šhotowjani šchtyrjo ewangelistojo a japošchtoť Šawoť.

Mnoho by tu hišchcze pražicz byťo, tola ruma dla so to žamo šakaja. Wono steji pať wschitko wošjewjene w maľej žwjedženškej knizny, kotraž je bohateho wobžaha. A. profesor Richter i Lubanja, pohadžazny i Khrjebje, je ju napišal. Ju doštanješch tu w Khrjebi na šarje ja 75 pj. Žeje cžistny wunošchť je ja wobnowjenje Božeho doma poštajenny; tuto je jara nusne, dyrbi-li wón tež na žuseho tať na ras i tym šaczišchczom hncž, kotremuž požrēdkowacz žu tute ryncžki pižane.

Najrjenšcha pnyha Božeho doma je pať wožada. Šakle tute dny powēdajch mi štara wowka, tať rjenje je to tola něhdy byťo, tať poľna je žyrkej njedželu pschezo byla, wožebje na žerbstej Božej žklužbje. A tať rjenje žu potom špēwali telko rjannyh štaryh šerlušchow a melodijow, kotrež dženža njejšu doznyła wjazny šnate. — Tať njeje tu to dženža wjazny kaž wšchudžom druhdže tež niz; tola pěkný džeľ pobožnych waišnyow štaryh wótzow a macžerjow je hišchcze runje pola žerbškich wožadnych wukhowany a tať žu tež žerbste Bože žklužby pschezo hišchcze tať wopytane, so to šwjekela, — druhdy lepje hačž němške. Wobej hromadže pať wobšwēdcžatej i licžbu šemšerjow — a i nimaj pschidružiča so škladnoštno němške abo žerbste Bože žklužby w Mikowje a Boža žklužba sa džeľci, — so je we wožadže hišchcze dobreho jadro, so je herbštwo wótzow, košizž nam Boži dom darichu, so je wēra, i kotrejž jón natwarichu, hišchcze žiwa. A tať wērimy my — a to je nascha modlitwa na tutnych žwjedženškich dnjach —, so budže nascha žyrkej hišchcze lētdžekatti a lēšćotki wožadže žklužicz i natwarjenju na tym šakožku, kotryž rēka Žejuš Khrystuž, so by wona jej byťa šažo a bóle a bóle to měštno, kotrež wona lubuje jaťo měštno wukhowanja a žohnowanja w šrudobje a wjekelu. To daj Bóh.

n. Hans Matthes, P.

31. oktobra — 10. novembra.

31. oktobra žwjeczachmy reformaziški žwjedžen, džen, kotryž nať nastajnje dopimna na to, so je a tať je reformator Luther šchescziansku žyrkej reformērowať, t. r. šažo wrōcžo

saložil na prěnjotny a jeniczki saložil, na evangelij Jesuša Khrystuša. Dženža šwjeczimy šobu jeho narodninu a šo dopominamy, šo je Luther psched 400 lětami tón byl, kotryž je němški lud do zyka šwołak a šjednoczil. Dzewjecz džešatkow němškeho luda bě tehdy lutherškich, a wo džešatym džešatku rěka, šo njebě daloko wot Luthera. To nješmē runje nētkle šabnte bycz, hdyž šo wšcho mēri na to, němški lud do zyka šwołacz. Tehdy to hižo bě. Šo šo tutón zyk šašo rosdrjebi, na tym bēchu wina šwonkowne mozy, tak romška napscheczimna reformazija, a šnutskowne mozy, abo šnadž lēpje rěka: nje-mozy, wošebje šnutskowna njejednota, kotraž je štarn, šchłōdny brach byla w Němškej. Rosschēzēpenje do dweju wērny wušnacjow njeje, kaž chzedža to rad wumjetowacz, ani Luther ani šchesczijanstwo šawinowalo, ale druge mozy a pschiczimy. —

Hdyž dženža špominamy na 10. novembra 1483, cziimny to š džałowanjom ša to, šo Bōh Luthera da a šo Lutherej špožczi mōz, došonjecz wulki škutk, kotryž reformaziju mjenujemny, a tak položicz šaklad, na kotrymž mōže šo zny lud do zyka šjednoczicz, wjedženy a kruzženy je šnutskownymi, duchownymi, nješchewinjomnymi mozami.

Še Šserbow a š daloka.

Š Khrjebje. Dženža a jutšje šwjeczimy 250lētny jubilej našeho Božeho doma. Njedzeli budže 1/29 hodžin šerbška, 3/410 hodžin němška Boža šlužba a w 11 hodž. Boža šlužba ša džēczi. Pōndzeli budže w 9 hodž. šwjedžeńska Boža šlužba; šwjedžeńska přēdowanje šmēje knjes biskop D. Zanker. Šo by jich prawje wjele jubilej šobušwjecziko!

Do Khrjebje šczele, kaž pschinježe tež naše njedželške šopjeno „Pomhaj Bōh“ wutrobne šbožopschēcza ša 250lētny jubilj Božeho doma zylej Khrjebjanškej wošadže a wošebje wšchēm šerbškim wošadnym w njej. Našche šopjenko džē njeje nješnate mjes Wami, lubi Šserbja Khrjebjanškeje wošadny. Wono džē pschithadža kōždu njedzeli do toho abo tamneho doma, ale dženža pschithadža wono š wulkej licžbu, šwjeczicz š kōždym šerbškim domom tutón radošcizimny džēn Wašcheho Božeho domu a Waš wšchēch štrowicz š nutrym šerbškim šostrowom: „Pomhaj Bōh.“ Haj: Pomaj Bōh Wam wšchēm, šo by šwjedžen byl pošny šohnowanja ša tute dny kaž ša wšchōn pschichod! — A hišcže jene pschēcze haji našch nje-dželniš „Pomhaj Bōh“ we šwojej šerbškej wutrobje, kotraž paš mjenje njelubuje wulki wōtzny kraj dnžli žana druga wutroba w nim, a to je to pschēcze, šo by jich prawje wjele Šserbow Khrjebjanškeje wošadny — a wēšo tež kōždeje drugeje wošadny, njedželniš džē šwēru kōždu njedzeli štrowi kōždu wošadu a kōždy šerbški dom: „Pomhaj Bōh“ — wotmołwiko: „Wješch pomas“ a š ruku witajo pschistajiko: „Pschindž šašo! Pschindž kōždu njedzeli šašo!“ To rěka š druhimi šłowami, šo by šebi jich prawje wjele škasalo našche šopjenko a to paš na šarje, paš na pošcže, paš tam, hdyž šo „Šserbške Nowiny“ wudawaja. Pscheradžicz chzemny, šo wo Wašchim jubileju tež rosprawy pschinješemny, kaž šmy džē tež hižo tndženja na njōn pscheproschowali a dženža drobniškeho wšchēm wo nim pschinješli. A pschēde wšchēm tola wobras Wašcheho lubeho Božeho doma. A da-li Bōh, šwjeczimy jubilej tež šami š Wami šobu. Šo bychmy šebi tola wšchitzy cžesczili a wažili šwojich wōtzow wēru a rēcž! — Tak hišcže ras: „Pomhaj Bōh“:

„Raš krašne šbožo je,
Šo šmēmny šjednoczeni
Pschincz š Tebi š modlitwu
We Jesušowym mjenje!
To šbožo šy Ty nam
We tutej šwjatnizy,
O Božo, dotal daš;
Budž ša to šhwaleny!

Šdžerž, Božo, dale nam
Našch Boži dom po šnadže.
Špožcž jemu štajnje šchit
Po šwojej dobrej radže.
Šstych dale wōtzowšy,
Šdyž našcha wošada
Tu š proštwu, š modlitwu
Ššo š Tebi pschibliža.

Na pučž.

„Šwonka Khrystuša njemōže šo ništo trošchtowacz ani šebi radžicz ani šebi pomhacz. Ale w Khrystušu je luty trošcht a luta radošcž, šapšchijata š wēru w šłowje.“

„Našch jeniczki trošcht je, šo do Khrystuša wērimy . . . Šachowajmy šebi jenicžy tutoho: Ša chzu pschi tutym mužy woštacz a šo na to dacž pošchowacz. Ša šym na njeho šschēczeny. Ša njemōžu a njewēm nicžo šhiba, šchtož je mje tutón muž wuczil.“

„Šdžēž Khrystuš woštanje, tam chzemny šawēšcže tež my woštacz.“

Š „rēcžow ša blidom“ našcheho reformatora Luthera, šotrehož narodninu šu dženža, hdyž šo wōn tola narodzi 10. novembra 1483 w Cislebenu. Jeho a jeho narodninu wopominajo, chzemny šo podnuzicz nutskownje do jeho našpomnjenych wuprajenjow a šo prošowacz, tež bycz tak rōšny evangelšy šchesczijenjo.

Šištowanje. Rni. L. w D.: Wulki džak, wužiju pošłanku, kaž budže ruma. Redaktor. — Ša 22. po Tr. pošutny džēn : R. w R. — Ša Šsmjertnu njedzeli: R. w R.

Do wšchēch wošadow a wošebje wšchēm kniežim duchownym.

Ša Šsmjertnu njedzeli chzemny wudacz, kaž nētko došhe lēta hižo, wošebje wuhotowane cžizko našcheho njedželškeho šopjena „Pomhaj Bōh“, kotrež šo derje hodži ša rosdzēlenie po domach abo na šerchowje abo pschi zyrkwinych durjach. Tuž prošymny, šo byšcže wšchitzy š cžakom na to myšlili a šebi jo w prawje wulkič licžbach w Budyšchinje w „Šserbškich Nowinach“ škasali. A wo to prošymny cžim bōle, došelž chzemny tutu škladnošcž wužicz, našche šopjenko jim jich wjele poškiczicz š proštwu a š nadžiju, šo šebi jo na dalšche škasaja. Tuž prošymny wšchēch wo pomož a podpjeru a šdobom tež kōždeho a kōždu, šo bychu do tutoho wošebiteho cžizka šobu pišali a do Nošacziz škali pschinoschki, kotrež šo do tutoho wošebiteho cžizka Šsmjertneje njedžele hodža, kotrež ma bycz šašo 8 štron wulke. Wšchē pschinoschki paš maja pošutneho dnja dla 17. novembra w Nošaczizach bycz.

Tuž do džēla ša našchich wōtzow a macžerjow rēcž a wēru!

Redaktor,

šdobom ša naklad, kotryž ma šłowna Šserbška přēdaška konferenca.